

Autisme?

In mijn vorige column had ik het over beroepsdeformatie, dus alleen maar met je werk bezig zijn, in woord en daad. Veel mensen zeggen me dat ik een gelukkig mens ben omdat ik van mijn hobby mijn werk heb kunnen maken, vandaar dus dat ik er altijd mee bezig ben. Maar is het wel een hobby? Het is gewoon mijn werk. Een hobby voer je uit wanneer je daar zin in hebt, mijn werk voor ik uit voor een opdrachtgever op de door hem of haar opgegeven plaats en tijd.

Dus is het geen hobby, of ben ik nu autistisch? Want dat is ook ons beroep, er zo geconcentreerd mee bezig zijn dat veel mensen me zien als autist. Die reactie krijg ik vaak. Zo gefixeerd op wat je moet maken en om dat tot in den treure zo gestructureerd mogelijk te doen. Met in het achterhoofd de edit die ook helemaal goed moet zijn. Want in de edit moet je monteren, niet repareren. Dus hoe strakker je op locatie te werk gaat, hoe mooier het eindresultaat. Een goed begin is het halve werk, zal ik maar zeggen.

Als cameraman of regisseur moet je dus op locatie meer dan je best doen om het onderste uit de kan te halen met wat er voor je lens gebeurt. Onuitputtelijk, met een enorme hoeveelheid aan geduld, discipline, aandacht en inzicht. Want niet alleen de persoon in beeld moet het juiste zeggen, maar past het bij het verhaal, staat deze goed in beeld, voldoen de voorschriften, zit alles netjes, komt deze goed over, is de articulatie ok, is de achtergrond in orde, is de lichtverdeling goed, klopt de compositie, past het bij de doelgroep, zit het in lijn met het programma en... is in dit shot het doel van de opdrachtgever gerealiseerd?

Ooit heb ik voor studenten eens een korte handleiding geschreven met daarin vijftig punten waarop je moet letten alvorens je de recordknop kunt indrukken. Naarmate je ervaring krijgt, bakken veel van die punten in, maar als je er een paar vergeet klopt je plaatje niet. Dit was gebaseerd op een helikopterpijloot waarmee ik eens heb meegevlogen voor opnames. Die had een plankje gemaakt dat hij met twee elastiekjes op zijn bovenbeen vastmaakte. Daarop had hij een checklist, die liep hij punt voor punt af. Hij vroeg me of ik daar onzeker van werd, maar mijn antwoord was dat ik daar juist blij om was, want ook ik had zo het gevoel dat we veilig de lucht in konden.

Sir David Attenborough verscheen pas nog in een filmpje waarin hij in een interview vertelde; "The one man that I wish to have with me is the television cameraman, they are the most resourceful, reliable, funny... and..., they are great companions, all of them, every single one...". Waarop de vrouw die het interview afneemt onder andere zegt; "...they have endless energy... and patience..."

Dat was mooi om te horen, want zo heb ik er eigenlijk nooit over nagedacht. Maar na het zien van dit filmpje en een beetje terugdenkend aan de reacties die we vaak op de vloer krijgen had ik het door: ik lijk inderdaad enige vorm van autisme te hebben. Maar dat geldt in het algemeen voor ons vak, ook voor de geluidsman, de belichter en iedereen die meewerkt aan een productie....

John Huijbregts

cameraman – editor - regisseur

john@camerateam.nl